

BLAHÁNÉNAK

Ha nevedet hallom, dal cseng a fülembe,
Nem anyától lettél!
Áldja meg az Isten azt a rózsabokrot,
Ahol te termettél!
Virágos bölcsődet fülmile ringatta
Édes altatóval,
Ébredő nap csókján a pacsirta keltett
Szép pacsirtaszóval.
Tőlük tanultad el sorba valamennyi
Aranyos nótádat...
Áldja meg az Isten a pacsirtaszádat,
Fülemileszádat!

Mikor kirepültél a rózsabokorból
Zengve, csicseregve,
Tündértavaszkísért mosolygó varázsszal
Berekről berekre.
Tele lett daloddal erdő, mező, liget,
Délibábos róna...
A pásztortűz mellett még a tilinkó is
Szebben szól azóta.
Még a dalos költő dalos kedvének is
Röpkébb szárnya támadt...
Áldja meg az Isten a pacsirtaszádat,
Fülemileszádat.

Nagyvilágba hívó, csalogató szóra
Soha se hallgattál;
Drágább volt előtted a hazai berek
Csillogó aranynál.
Bedaloltad lelked kunyhók és paloták
Visszhangos lelkébe;
Szőke Duna partján zagyva nyelvű népnek
Szíve közepébe,
Szíve dobogását ringató zenével
Hozzánk muzsikáltad.
Áldja meg az Isten a pacsirtaszádat,
Fülemileszádat.

Nem lesz több Blahánénk! Iramló időkben
Századok múlhatnak...
Hej, pedig a dal, mint betegnek a balzsam,
Úgy kell a magyarnak!
Sírni kell minékünk tenger bánatunkban,
Zokogó nótákon;
Vigadni a frissen, hogy könnyünk esője
Néha meg-megálljon.
Mért is száll el dalod? Mért nem cseng örökre?
Mért is nem adhatja tovább minden század?
Áldja meg az Isten a pacsirtaszádat,
Fülemileszádat.